

Presentació

Fa catorze anys que el PP ocupa les principals institucions valencianes. En aquest període, el País Valencià ha experimentat algunes transformacions cabdals de les quals tot just se n'albiren les conseqüències: la incorporació massiva a la nostra societat de nous valencians i valencianes provinents dels quatre cantons del món; la progressiva erosió del teixit econòmic tradicional i la seua substitució per una economia creixentment terciaritzada, basada en la construcció i el turisme; la destrucció incontrolada del nostre territori; el retrocés continu en l'ús social de la llengua; l'emergència de les noves tecnologies de la informació i comunicació; la degradació de la cultura democràtica i l'ètica pública; una expansió gairebé inèdita de la població. Tots aquests processos, i d'altres, fan que el País que vivim avui tinga poc a veure amb el de fa unes dècades, i per això s'imposa una necessària reflexió i actualització d'alguns plantejaments.

A més, cal tenir en compte que la llarga i asfixiant hegemonia de la dreta al País Valencià deixa darrere seu un paisatge desolat. I no parlem només de la destrucció del territori, sinó també, i sobretot, de la desolació moral, intel·lectual i humana. La manca d'alternatives practicables, la desmoralització i

l'atomització de l'oposició social i política són alarmants. Davant les dificultats, hi ha qui respon amb renúncies. D'altres opten pel silenci o per recloure's en confortables trinxeres. I, al remat, les veus lúcides, íntegres i crítiques són cada vegada més difícils d'escoltar. I el miratge de viure en una terra completament erma amenaça amb autocomplir-se. Hem esdevingut, d'alguna manera, esclaus dels nostres silencis.

I potser ha arribat l'hora de revoltar-se contra aquest estat de coses. I mirar d'insuflar aire nou a aquell subjecte col·lectiu —necessàriament difús, plural i de fronteres mòbils— que es reconeix en els elements bàsics del projecte del País Valencià, més enllà de la lletra petita en què tan sovint ens hi perdem. Hem volgut, per tant, aplegar en aquest volum que teniu a les mans un grapat de veus crítiques, amb el denominador comú de pertànyer a la generació nascuda entre mitjan dels setanta i principi dels vuitanta. Nosaltres pertanyem a la primera generació que va poder estudiar en valencià. I això no és poca cosa. No varem viure el franquisme, i la transició, en tot cas, la varem veure des del bressol. Però som fills i filles de les renúncies i fracassos d'aquells anys. De l'autonomia limitada que ens ha tocat viure. Dels anys grisos i dels anys foscos. Però també som, i és bo recordar-ho, filles i fills del treball incansable i sovint callat d'una generació que, malgrat tot, ha guanyat alguns espais decisius. Una generació que, per exemple, ens ha educat en llibertat i en valencià.

Ara cal que la generació de l'escola en valencià fem algunes passes endavant. Que ens revoltem contra l'atomització, el silenci i la invisibilitat. Perquè malgrat tot, existim. Tenim les cançons, tenim les paraules. Tenim l'escola i el treball constant de milers de persones que arreu del País comencen a deixar la seua petjada sobre la realitat. Hi ha qui dirà que no som res,

que mirarà de convèncer-nos que no existim per veure si així, d'una vegada per totes, aconseguen que deixem de ser. I no. Ara cal que siguem capaços i capaces de construir el nostre propi relat del País que ens toca viure. El recull de textos que teniu a les mans vol ser un primer pas en aquesta direcció. L'hem pensat com un tast de les coses que la nostra generació té a dir sobre el present i el futur del nostre país. Hem aplegat vint veus, provinents d'àmbits professionals, geogràfics i polítics molt diversos. De l'escola, del periodisme, l'agricultura, de la universitat o la cançó. De gent, al capdavant, que treballa quotidianament, des del seu entorn més immediat, per mantenir la flama encesa.

Un recull, per descomptat, sense cap voluntat canònica ni doctrinal. Hem triat vint veus, però podrien haver-ne sigut moltes més. No hem volgut dibuixar cap frontera ni definir cap grup tancat. Més bé al contrari: afortunadament, el que teniu a les mans és només una petita mostra d'un gruix creixent de gent que no dimiteix del seu compromís amb el país. D'altra banda, com podrà comprovar el lector, aquest llibre no conforma, ni ho pretén, un manifest ideològic en el sentit clàssic del terme. La suma, coral, de les aportacions que recollim conforma una imatge plural i rica en matisos, amb accents, registres i visions diverses i fins i tot, en ocasions, divergents. Perquè estem convençuts que aquesta diversitat, si la sabem gestionar adequadament, ens fa més forts. En definitiva, esperem que aquest recull de reflexions, experiències i idees pugui ser espurna d'un foc nou.

I abans d'acabar, dos advertiments. El primer sembla obvi: aquest no és un llibre fet contra ningú. Ans al contrari. El segon, potser no és tan evident: ací no hi trobarà el lector grans discussions sobre la mona de pasqua. Reconeixem que és un

tema apassionant, i que podríem passar-nos el temps que ens queda parlant-ne. Però tenim la sospita que no és el tema més urgent, ni el més útil per al País.

Jordi Muñoz

Maig 2009